

Печаль моя... Мій світе, долі свідку...

Ганна Синьоок

Печаль моя... Мій світе, долі свідку...
Лягли сніги з ніколи і нізвідки.
Набігли зграйно, заросли гущавінню,
Пологим плесом вичахли, здощавлені.

Мій смутку листопадово-грудневий,
Чи зважишся ти звіритись деревам?
Чи вітром розпорошишся горішнім,
Мені лишивши спогади торішні...

Самотносте моя, дівице ніжна...
Відлунюють слова з рядків суміжних.
Сніги щорік - зимі обряд хрестинний.
Мені ж - цвітінь на маминій хустині.

/Ганна Синьоок, зі зб. "Меседжі кави й каменю"/